

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De iis quae propter Chrysostomum euenerunt. Cap. XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Ille vero, nulia habita ratione vel disceptationis cōtra Ga
jnam antè susceptæ, vel simultatis inde ortæ, prompto
animo in Thraciam contendit. Quare Gajnas, cognito
legati aduentu, & animi eius alacritate pro pietatis defensi
one consyderata, lōgo interuallo ei lubens procedit obui
am, atque præhensam illius dexteram oculis suis apponit,
liberosq; sacra eius genua cōplecti cogit. Sic quidē virtus
vel infelissimos afficere pudore, & obstupescere solet.

De iis qua propter Chrysostomum euenerunt.

CAP. XXXIIII.

Verū inuidia illustrem sapientiæ Ioannis splendore
non tulit, sed suis machinis admotis, non urbem Cō
stantinopolim solum, verum etiā vniuersum orbē ter
rarum cū eloquentia illius, tū sapientia orbauit. Ipse equi
dem ad hāc historiæ partē iam oratione prouectus, nescio
quo animo affectus sim. Nā dū iniurias ei illatas narrare in
stituo, virtutem eorum, qui illarum iniuriarum authores
erant, non nihil reuereor. Quade causa eorum nomina
silentio prætermittere animus est. Isti quoniam varias cau
sas habere videbantur, cur cum eo Simultatem gererent,
eximiam eius virtutem videre noluerunt, sed miseris qui
busdam accusatoribus conquisitis, tametsi crimen perspi
cuae falsum esse intellexerunt, tamen concilio longē extra
urbem conuocato, sententiam aduersus eū pronuntia
runt. Itaque imperator sacerdotibus fidē adhibens, illum
longe ab vrbe relegari mandat. Ioannes autem, cum neque
accusationem audiisset, neque ei respondisset velut crimi
num sibi illatorū conuictus, urbē deserere cogitur, & Hie
ron oppidū (sic enim nauale illud nominatur) in ostio Pō
titi situm contendere. Cū vero noctu terræmotus factus es
set, & terror inde Imperatrici incussus, Cōstantinopoli vr
bi Mariæ præmittuntur prima luce legati ad Ioannē exu
lē, oratum vt quā primū ad urbem redeat, periculūq; ei im
pendens depellat. Post quos alij mittuntur legati: post il
los etiam alij, adeo vt Bosphorus refertus esset legatorum
turba. Vbi vero fidelissimus populus istud intellexit, o
stium Propontidis nauigijs operuere. Omnes nanque cū
cereis accensis ei obuiam fiunt. Atque pro eo quidē tem
pore

pore hostium illius coniurata manus dissipata est . Sed
 pauci iam intercesserant menses , cum deintegro in vnum
 coiure : pœnasque ab eo expetiuerunt non criminum solū,
 quæ ei falsò obiecerant , verum etiā ministerii in ecclesia,
 quòd post abdicationem obierat . Ad quos respondet , se
 neq; in iudicio egisse causam , neque crimina obiecta audi-
 uisse , neque dedisse pro sua ipsius defensione responsum ,
 neque præsentem condemnatum , sed absentem in exiliū
 ab imperatore eiectum , & denuò ad sedem episcopalem
 reuocatum . Attamen aduersarii eius altero concilio non
 ad causam cognoscendam coacto , sed vt imperatori per-
 suaderent , iustam & legitimam ipsorum esse sententiam ,
 non solum eum ciuitate expellunt , verum etiam ad paruum
 & desertum quoddam Armeniæ oppidum , quod Cucusus
 dicitur , amandauit . Inde rursus educentes , ad Pityuntē
 transferunt . Id oppidum est velut terminus , quo Pon-
 tus , & imperium Romanum distinguuntur , Barbaris cru-
 delissimis finitimum , sed clemens dominus non permi-
 sit egregium suum athletam ad eiusmodi hominum cœ-
 tum deduci . Nam vbi venit Comana , ad vitam immor-
 talem , & cuiusque expertem molestiæ migravit . Corpus
 autem , quod tot præclara certamina confecerat , propter
 bustum Basilisci martyris (id enim sanctus martyr per som-
 nium mandauerat) conditum est . Quot quidem episco-
 pi illius causa suis exurbati fuerunt ecclesiis , & ad extre-
 mas orbis terræ oras relegati , quot etiam monachi simili
 supplicii genere multati , hoc loco percensere superuaca-
 neum arbitror , eoque pacto longius historiam prouehere ,
 præsertim cum mea quidem sententia , ea , quæ tristitiam af-
 ferant , contrahenda sunt in angustum , & errata eorum , qui
 sunt fidei societate nobiscum coniuncti , silentio tegenda .
 Atqui complures eorum , qui erant iniuriarum authores ,
 pœnas persoluerunt , quorū supplicia aliis non parū attulere
 cōmodi . Istud iniquū facinus cōtra Ioannē admissum epis-
 copi Europæ præter cæteros detestati sunt . Nā se à cōmu-
 nione illorū , qui illud cōsciuerāt separauere : quib⁹ tori⁹ Il-
 lyriæ cūcti se adiūxere episcopi . Porro autē q̄ plurimi epis-
 copi ciuitatū vers⁹ oriētē solē sitarū , à facinoris cōmuniōe
 se seiūxerūt quidē , sed corpus ecclesiæ minimè distraxerūt .

Quin-

THEODOR. HISTOR.

Quinetiam isto excellenti totius orbis terræ doctore mortuo, episcopi Occidentis non prius cum episcopis Aegypti & orientis, & Bosphori & Thraciæ communicare voluerunt, quàm nomen illius sanctissimi viri in tabulas, quibus nomina episcoporum mortuorum continebantur, retulissent. Atque Arsacium eius successorem ne salutare quidem dignati sunt. Atticum autem, qui succedebat Arsacio, quique sæpè legatos ad eos miserat, sæpeq; pacem postulauerat, postea tandem, cum Ioannis nomen in tabulis inscripsisset, receperunt.

De Episcoporum successione, & Alexandro Antiocheno episcopo.

CAP. XXXV.

Eodem tēpore Cyrillus filius fororis Theophili Alexandriae episcopus fuit, auunculi in eo præfulatu successor. Ecclesiae Hierosolymitanæ episcopatum tunc gefit Ioannes, vir planè insignis, successitq; Cyrillo, de quo supra facta est mentio. Ecclesiam verò Antiochenam administravit Alexander, cuius pia vitæ ratio pulchrè cum episcopatu consentiebat. Nam toto vitæ tempore ante susceptum episcopatum in palæstra monastica contrito, cum plurimum se exercuisset, generosum athletam se plane declaravit: quippe tum oratione docuit alios, tum vitæ consuetudine orationem confirmavit. Iste successit Porphyrio, qui post Flavianum illius ecclesiae clauum tenens, multa suæ benignitatis monimenta post se reliquit. Cui quidè summa etià animi prudentia non parum attulit splendoris. Diuinus autem Alexander, sæueta vitæ disciplina, studio sapientiæ, ægestate voluntaria, eloquentia, aliis deniq; spiritus sancti donis admodum excelluit. Idemq; factione magni Eustathii causa inchoatam (quæ quò minus iam pridem esset cum reliqua ecclesia denuò sociata, Paulinus impedimento fuit, & post eum Euagrius) sua persuasione & consilio, cætero ecclesiae corpori adiunxit, & talem diem festum, qualem nemo aliquando viderit, ex insperato celebrandū curavit. Nam omnibus eadem fide consentientibus in vnū collectis, tam sacris initiatis, quàm laicis, ad illorum conuētum acce-